

# Дорога

Микола Бажан

Ретельно тіні складено в штахети,  
І над пустелищем степів,  
Як хвіст скаженої комети, —  
Огонь рахманних вечорів.

Упали тіні гострі осторонь!  
Чіткіш лягли rischi гілок,  
Перехилившись в темну просторінь  
Кущі здичавілих зірок.

Іду, й дороги переламані,  
Гнучись, плазують із-під ніг.  
Так важко на жорстокім камені  
Класть лінії твердих доріг.

Так важко на жорстокім камені  
Шляхів вирізьблювати грань.  
Невже і справді заважа мені  
Дорога зустрічей і тиха путь прощань?

Дорого зустрічей і тиха путь прощань,  
Людська дорого, – просто стелиться,  
Відбивши на холодних рельсах  
Огні ночей і дотики світань.

І кожному іти тобою,  
Людська дорога меж і мір,  
І тягнуться над головою  
Сліди скривавлених сузір.

І знатиму, куди іти,  
І терени, що проходитиму.  
Людському захвату неситому  
Невже не вистача мети?

Не всі серця дадуться хробаку,  
Не всі шляхи у круг закуто,

І проросте зелена рута  
На жовтому піску.